RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 221.444 van 21 november 2012
in de zaak A. 203.601/XIV-33.973

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tamara Decaluwe
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Minister Lefevrelaan 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 februari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 73.155 van 12 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8146 van 29 februari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tamara Decaluwe, die verschijnt voor de verzoekster, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt in mei 2011 na een eerdere asielaanvraag opnieuw België binnen en verklaart zich op 30 mei 2011 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 14 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2011 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 12 januari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/65, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. Zij citeert de aangehaalde bepalingen en licht het middel als volgt toe:

> "Bij haar verzoekschrift voor de RVV had verzoekster een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht van Kameroen gevoegd, om daarmee aan te tonen dat indien men in Kameroen geen geld heeft, men weinig tot niets kan bereiken door naar de politie te gaan, met inbegrip van het informeren naar een stand van zaken in een politie-onderzoek.
>
> De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich daarover echter op geen enkele manier uitgesproken.
>
> Dit klemt des te meer nu verzoekster reeds ten aanzien van het CGVS twee convocaties had voorgelegd, waaruit blijkt dat zij opgeroepen was om te verschijnen voor de politie.
>
> Omtrent deze convocaties verwijst de RVV louter naar de redengeving van het CGVS. Nochtans was het juist door het gebrek aan informatie over het politie-onderzoek dat het CGVS deze convocaties van de hand had gewezen.
>
> Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beslissing niet (voldoende) gemotiveerd heeft, waardoor de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet volstaat.
>
> Tegelijk miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het risico op vervolging dat in hoofde van verzoeker wel degelijk bestaat, zodat ook de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vaststaat.".

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

6.1. In de aanvankelijk bestreden beslissing werd het bevreemdend geacht dat de verzoekster niet naar de politie in Kameroen is gestapt nadat zij er door de genaamde M. aangepakt en met de dood bedreigd was.

In het bestreden arrest wordt gewezen op de devolutieve kracht van het beroep, ten gevolge waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet door de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing is gebonden. De concrete motieven van het bestreden arrest luiden als volgt:

> “Het feit dat verzoekster tijdens haar hangende (eerste) asielprocedure en zonder de asielinstanties te informeren, het land verliet waar zij (om) internationale bescherming verzocht, ondermijnt de aangevoerde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster. Dergelijke houding duidt op een manifest gebrek aan interesse in haar asielprocedure en een mogelijke oplossing voor de vermeende problemen. De bewering van verzoekster dat ze meer gefocust was op haar medische problemen, wijst er niet op dat ze veel interesse had in haar asielprocedure, wel integendeel. Dit klemt des te meer daar verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt inzake de medische problemen die haar zouden hebben genoopt België te verlaten.
>
> Verzoekster verklaart dat zij door haar vader ingevolge een schuld van 4 miljoen CFA aan zijn handelspartner aan deze laatste werd uitgehuwelijkt (gehoor CGVS, p. 6). Anderzijds ging haar tante een lening aan van 5 miljoen CFA, die verzoekster niet diende terug te betalen, om verzoekster toe te laten het land te verlaten (gehoor CGVS, p.4). Indien de oorzaak van verzoeksters vermeende gedwongen huwelijk met de zakenpartner van haar vader gelegen was in het feit dat deze laatste een openstaande schuld had, was voor verzoekster aldus een manifeste oplossing aanwezig in haar land van herkomst. Verzoeksters argumentatie dat het uiteindelijk niet de som geld was die van belang was voor de handelspartner doch wel haar persoon, is niet te verzoenen met haar verklaring dat zij, tevens gelet op haar scholing en relatie met een persoon die de vader is van haar kind, onwetend was over het huwelijk dat haar vader had gepland.
>
> In acht genomen dat verzoekster aanvoert dat zij werd uitgehuwelijkt aan de zakenpartner van haar vader die tevens een familievriend was, is het niet aannemelijk dat zij geen kennis heeft van diens religie noch van de namen van zijn echtgenotes en hoeveel kinderen hij heeft. Dergelijke omstandigheden omtrent de persoon die de oorzaak is van haar aangevoerde problemen ondermijnt verder haar geloofwaardigheid.
>
> De bijgebrachte convocaties en brief van haar zuster kunnen omwille van de redengeving in de bestreden beslissing, en die door de Raad wordt bijgetreden, haar teloorgegane geloofwaardigheid niet herstellen.”.

Uit deze motivering blijkt dat het bestreden arrest, anders dan de aanvankelijk bestreden beslissing, niet is gesteund op het feit dat de verzoekster niet naar de politie in Kameroen is gestapt. Het door de verzoekster aangehaalde “uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht van Kameroen”, waarmee zij de corruptie van de overheid in Kameroen wilde aantonen als reden waarom zij er niet naar de politie is gestapt, heeft derhalve betrekking op een niet in het bestreden arrest voorkomend motief. Daarom hoefde in het bestreden arrest niet op dat stuk te worden ingegaan en is de in artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen wat dat betreft niet geschonden. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.2. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt overwogen dat de twee door de verzoekster neergelegde convocaties van de politie te Yaoundé de ongeloofwaardigheid van het relaas niet herstellen omdat zij slechts stellen dat de

verzoekster zich diende aan te melden op 15 april en 19 mei 2011, zonder enige reden te vermelden.

De verzoekster heeft in haar middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op algemene wijze aangevoerd dat de politie naar haar op zoek was wegens brandstichting, dat convocaties naar haar werden gestuurd en dat haar familie de meest recente convocaties heeft opgestuurd. In het licht van die beperkte argumentatie en van de eigen weigeringsmotieven in het bestreden arrest, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de motiveringsplicht volstaan met de stelling dat de bijgebrachte convocaties omwille van de redengeving in de aanvankelijk bestreden beslissing en die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt bijgetreden, de teloorgegane geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Verder gaat de verzoekster niet in op de motieven van het bestreden arrest. Met de algemene stelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het risico op vervolging miskent, kan zij dan ook geen schending van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénentwintig november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**